

"לדורות" סיפוריהם של ניצולי השואה החיים בישראל שאלון לרישום קורות ניצולת/ת השואה

איסוף סיפוריהם של ניצולי השואה הוא אחד המרכיבים החשובים ביותר בשימור הזיכרון ובהנחלתו לדורות הבאים. לכן, המידע על קורותיהם של הניצולים חיוני מאוד לחוקרים ולבני הדורות הבאים. בעזרת מידע זה אפשר יהיה להכיר את הסיפורים הפרטיים המרכיבים את התמונה הרחבה של תקופת השואה. לסיפור האישי שלכם יש חשיבות לאומית, מחקרית וחינוכית. אוסף הסיפורים יעלה לאתר אינטרנט מיוחד שכתובתו www.ledorot.gov.il

אנו מודים לך מראש על הנכונות לשיתוף הפעולה.

שם משפחה ושם פרטי כיום

שם משפחה: רוזנר	שם פרטי:בטי
-----------------	-------------

פרטים אישיים לפני השואה ובתקופתה

יש לרשום שמות ומקומות באותיות בדפוס (גם בלועזית) במקומות המסומנים

שם משפחה לפני המלחמה או בתקופתה: סימינקי	בלועזית Siminchi	שם נעורים:
שם פרטי לפני המלחמה או בתקופתה: בטי	בלועזית Beti	מין: נקבה
מקום לידה (ישוב, מחוז): רומן	בלועזית Roman	תאריך לידה: 19.7.1943
שם פרטי של האב: טוביה	שם פרטי ושם נעורים של האם: שרה מנדל	ארץ לידה: רומניה
מקום מגורים קבוע לפני המלחמה : רומן	בלועזית Roman	ארץ המגורים: רומניה
השכלה/תואר אקדמי לפני המלחמה:	מקצוע לפני המלחמה:	חבר בארגון או בתנועה:
מקומות מגורים בתקופת המלחמה (ישוב, מחוז, ארץ): רומן, רומניה		
האם היית בגטאות? אילו ומתי?		
האם היית במחנות? אילו ומתי?		
מקום השחרור: רומן, רומניה		תאריך השחרור:
האם שהית במחנה עקורים? שם המחנה?		לאן עברת/חזרת לאחר השחרור (ציין מקום)?
מקומות/מחנות בדרך לארץ:		שנת עליה: 1961
שם האנייה (אם עלה בדרך הים):		

נא ספרי/ על קורותיך בזמן המלחמה

(ציוני דרך: מעצר וגירוש, גטאות, מחנות וצעדות מוות, במסתור או בזהות בדויה ושם בדוי, פעילות ותפקידים ביונדראט/תנועות נוער/מחתרת/פרטיזנים, השתתפות בבריחה/התנגדות/לחימה, האם אדם/ארגון יהודי/לא יהודי סייע באופן משמעותי להצלתך; בריחה/הגירה בכפייה, פינוי/אווקואציה למרכז ברית המועצות):

נולדתי ברומניה בעיירה רומן בשנת 1943, בעיצומה של מלחמת העולם השנייה, באותה תקופה משפחתי הייתה מורכבת מהוריי, אח אחד ושלוש אחיות. בשנת 1945 נולדה אחותי הקטנה רותי. בתחילת המלחמה כל משפחתי סומנה בטלאי צהוב, שהבדיל את היהודים משאר האוכלוסייה. את הטלאי חויבנו לענוד לאורך כל המלחמה. אבי נלקח אל מחנות העבודה ומהם חזר לקראת הסוף. במהלך המלחמה כל משפחתי, מלבד אבי, התגררה במרתף ששימש לנו כמסתור. המרתף היה בבית של שכנה נוצרייה שהייתה מוכנה להסתיר אותנו למרות שהסתרת יהודים באותה תקופה הייתה אסורה, ויכלה לעלות לה בחייה. הדרך היחידה לשרוד באותה תקופה הייתה לגור במסתור. ברחובות העיירה אני זוכרת שהסתובבו שוטרים עם כלבים וחיפשו אחר יהודים, והרדיפה והחיפוש היו תמידים וקפדנים. יהודים שהיו נתפסים ברחובות הוצאו להורג באופן מידי. תנאי המחיה שלנו במרתף היו קשים מאוד. חיינו ללא מים וללא חשמל, וכמובן שגם כמויות המזון היו מינימאליות, כמויות שכמעט אינן מאפשרות להתקיים.

אנא ספרי/ על קורותיך מתום המלחמה ועד עלייתך לארץ

(ציוני דרך: השחרור וחזרה הביתה, חיים אחרי המלחמה, בריחה, העפלה/ עליה):

בסיום המלחמה הוקצו ליהודים תלושי מזון. בתקופה זו אימי חלתה מאוד, ולכן אני, ילדה בת שש, נאלצתי לצאת מהבית על מנת להביא את מעט המזון שהוקצה למשפחה. גם בתלושי המזון הכמויות היו מינימאליות וכללו רק מזון בסיסי- רק מה שחשבו שחיוני למחייה. תלושים אלו זיכו אותנו במעט לחם, חלב ומנה קטנה של בשר. הבעיה הגדולה הייתה, שכמות האוכל הוקצתה על פי משפחה אחת ולא על פי מספר הנפשות, ומכיוון שמשפחתנו הייתה גדולה אז כל אחד קיבל מעט מאוד. בעקבות תנאי המחיה הקשים של אותה תקופה, והמחסור במזון ומים, נגרמו מחלות רבות. אני חליתי בשעלת וסבלתי ממנה תקופה ממושכת, ועד היום נשאר לי גרעין שחפת רדום בריאות. בהיותי בת 7, עליתי לכיתה א' והתחלתי ללמוד בבית ספר נוצרי בעיירה רומן. אחיותי הגדולות, שושנה בת 11 ומרים בת 9, עלו לארץ כבר בשנת 1947 במסגרת עליית הנוער מרומניה. בשנת 1960 נפתחה בפני יתר היהודים ברומניה האפשרות להתחיל את תהליך העלייה לארץ ישראל. משפחתי נרשמה בשגרירות על מנת להתחיל את תהליך העלייה, וההמתנה לקבלת האישור נמשכה זמן רב. תהליך זה היה מורכב מאוד ולעיתים נמשך אף מספר שנים. יהודים שחיו ברומניה בתקופת ההמתנה ספגו נידוי וסנקציות נוספות. מרגע שמשפחתי נרשמה בשגרירות לעלות לארץ, לא אישרו לי ולאחיי להירשם ללימודים בבית ספר, ולכן סיימתי את לימודי בכיתה י"א. על מנת לנצל את הזמן טרם העלייה לארץ החלה אימי ללמד אותנו לתפור, והכוונה הייתה שנגיע לארץ עם יכולת למצוא עבודה בקלות. במרץ 1961 קיבלנו את אישורי העלייה, תחילה נסענו ברכבות מרומן לווינה ומשם טסנו לארץ.

נא ספרי/ על חיירך בארץ

(ציוני דרך: לימודים/ תעסוקה, שירות צבאי, פעילות ציבורית או תרבותית, משפחה/ דורות המשך וכו'):

בשנת 1961 כשהגענו לארץ העלו אותנו על אוטובוסים והסיעו אותנו היישר לעיר אילת. באותה תקופה המדינה שיכנה באילת את העולים בצורה מסודרת. לאחר תקופה קצרה עברנו לגור בעפולה אצל קרובי משפחתי שעלו לארץ מספר שנים קודם לכן. שנה לאחר מכן התחתנתי עם מנחם ועברנו לגור בעיר טבריה, ובשנת 1964 נולד לנו הבן הבכור מאיר. בשנת 1965 נולדה עופרה, בשנת 1969 נולד שמעון, ובשנת 1975 נולד טוביה.

ראיון: טל שגיא

טבריה, מאי 2013